

det saa at sige er nødt til paa den Maade at opgive sig selv, det er derfor en Mangel paa Kraft, en Mangel paa Eilid til os selv, naar vi i dette Dieblit ville vise Ansvarret bort fra os og lægge det over paa den kommende Tid. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den høitagtede Premierminister igaar udtalte et Par Sætninger, som syntes mig at have en vis Bægt i dette Spørgsmaal. Han sagde nemlig, at Regjeringen efter hans Mening havde Ret til at ophæve de Bestemmelser i Grundloven, som stode i Strid med den tilkommende Fællesforsatning. Han ublede denne Ret af det Forbehold, som stete ved Grundlovens Emanation. Den samme ærede Minister udtalte, at det efter hans Mening var uretfærdigt mod Hertugdømmernes Bevoere at lade Fællesforsatningen vedtage af en Forsamling, hvori den danske Repræsentation udgjorde en saa aldeles afgjort Majoritet. Det er disse to Uttringer af den ærede Premierminister, som jeg troer, at det er vigtigt, at vi for Diebliffet lægge særdeles Bægt paa. — Jeg skal dernæst med Hensyn til vor Stilling ligeoverfor Ministeriet bede hver enkelt Rigsdagsmand nøie at prøve Alt, inden han afgiver sin Stemme i denne vigtige Sag, og jeg vil bede Enhver navnlig at forelægge sig selv et Par Spørgsmaal, at spørge sig selv om, om det virkelig er hans Mening, at det nærværende Ministerium, saaledes som det nu er sammensat, i en meget høi Grad er i Besiddelse af stor Energie og Patriotisme, om han mener, at den nærværende Regjering i dens nuværende Sammensætning i en ganske særdeles høi Grad elsker og har Ærbødighed for den danske Grundlov og dens ophøjede Giver, og om han endelig troer, at den fremfor nogen anden er istand til at rede os ud af alle de vanskelige

Forhold, som muligviis forestaae? Jeg skal bede hver enkelt Rigsdagsmand vel at overveie disse Spørgsmaal, jeg skal bede ham at overveie, om han ikke troer, at man ved at forbeholde det danske Folk en bestemt Ret til at deeltage i Udarbejdelsen af Fællesforsatningen, deeltage i Vedtagelsen af en Forsatning, hvorved Grundlovens væsentligste Bestemmelser nu skulle mistes, derved siktrer sig bedre end paa de andre Maader, og, hvad der for mig er Hovedsagen, med langt større Kollighed kan imødesee Historiens Dom over den danske Rigsdags Færd.

Formanden: Jeg maa bemærke, at der i den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand fremsatte sine Spørgsmaal, ligger en Insinuation, som jeg anseer aldeles utilbørlig, hvilket navnlig gjælder det Spørgsmaal, hvorvidt Ministeriet kunde troes at have Ærbødighed for Grundlovens Giver.

Magaard: Jeg undertaster mig naturligviis fuldkommen den ærede Formands Renselse; men jeg skal kun bemærke, at det paa ingen Maade har været min Mening, at de enkelte høitagtede Ministre hver for sig ved deres Færd have viist nogen Mangel i den Retning, i hvilken mine Spørgsmaal bleve fremsatte.

Formanden: Jeg har allerede udtalt mig desangaaende, og jeg kan ikke ved den Erklæring, som den ærede Rigsdagsmand har givet, forandre min Anskuelse. — Den ærede Finantsminister har Ordet.

Finantsministeren: Grunden til, at jeg har ønsket Ordet, var netop for at rette det Spørgsmaal til det ærede Things Formand, om den høitærede Formand havde hørt den af ham paaankede Uttring. Da imidlertid nu denne Uttring er bleven saaledes rensset af den ærede Formand, som jeg troer, at den fortjente, har jeg ikke Anledning til yderligere at ønske Ordet.